

Політичний перфоманс як чинник антикризового політичного менеджменту

УДК 323

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2021-5.6>

Іванова-Биканова Вікторія Євгенівна
аспірантка кафедри політології
Дніпровського національного
університету імені Олеся Гончара
пр. Гагаріна, 72, Дніпро, Україна

Політична криза вимагає швидких рішень та політико-комунікаційних дій, здатних вплинути на політичну ситуацію, змінити ставлення громадян до влади або опозиції, сформуванню певну громадську думку. Вивчено особливості політичного перфомансу, які відрізняють його від стандартної політичної реклами, пропаганди та політичних паблік рілейшнз як частини антикризового політико-технологічного інструментарію. Встановлено можливості виникнення кризи на основі соціального невдоволення як імовірнісним середовищем для інструментального застосування політичного перформансу. З'ясовано специфіку сприйняття розвитку подій у суспільстві як кризового, що ґрунтується на постулатах структур свідомості, які визначають певну антикризову діяльність владного менеджменту як оптимальну або провальну. У статті застосовуються фахові методи сучасних політичних наук, зокрема: комунікативний підхід (встановлює особливості політичного перфомансу як комунікативного явища), порівняльний аналіз (порівнює значення та вплив політичного перфомансу та інших методів політичного антикризового управління). Фахові методи включають соціокультурний аналіз та сценарно-прогностичний метод. Вони допомагають визначити значення перфомансних елементів антикризових планів зі «створення подій» та надають їм переконливість і вірогідність. Увага приділяється особливостям політичного перфомансу в рамках запобігання кризовим очікуванням та кризовій поведінці. Розглядається значення політичного перфомансу як чинника демонстрації інтеграції ліберального демократичного суспільства на основі цінностей взаєморозуміння і толерантності. Встановлено специфіку впливу на поведінку і свідомість громадян на основі емоційно забарвлених образів, які глибоко укорінені в популярній культурі на основі розуміння перформансу як театрального дійства. Доведено, що політико-перфомансний меседж орієнтований перш за все на чуттєве сприйняття й емоційне тло тощо. Встановлено, що конкретні учасники кризових подій (здебільшого політична опозиція) використовують одяг та аксесуари для політичної ідентифікації та демонстрації символіки. Розкрито значення правильного застосування перфомансної політико-комунікаційної стратегії, що можливе лише за умови фахового антикризового менеджменту. З'ясовано, що сприйняття антикризової політики не є раціонально-критичним. Доведено, що провідними чинниками антикризового впливу політичного перформансу є раптовість та несподіваність, креативний характер, відповідність аудиторії та засобів, визначення мети та проєктний підхід.

Ключові слова: політичний перфоманс, політико-перфомансний меседж, політико-перфомансна кампанія, антикризові політичні технології, антикризовий менеджмент, політична криза, політична комунікація.

Вступ. У сучасному світі дедалі загострюються проблеми впливу на політичну поведінку аудиторії. В умовах інтенсивних інформаційно-комунікаційних обмінів ситуація політичної кризи вимагає швидких рішень та політико-комунікаційних дій, здатних вплинути на політичну ситуацію, змінити ставлення громадян до влади або опозиції, сформуванню певну громадську думку тощо. Політичний перфоманс в інструментальному значенні в межах політичної комунікації виступає тим засобом, який дає змогу здійснити швидкі антикризові комунікаційні дії. Вони будуть мати креативний характер, здійснювати нестандартний вплив та застосовувати мінімальну кількість ресурсів. Політичний перфоманс відрізняється від стандартної політичної реклами, пропаганди та політичних паблік рілейшнз як частина технологічного політичного інструментарію, який ґрунтується на застосуванні мистецької свідомості та неординарного впливу на емоційний стан людини. Політичний перфоманс як практика самовираження громадян, політичних сил і груп інтересів використовуються швидше для

постулювання певної політичної позиції, реакції на певні політичні зміни та тенденції. В антикризових політичних комунікаціях політичний перфоманс не розглядається як провідний засіб впливу на політичну ситуацію, оскільки вимагає нестандартних підходів та є слабко пов'язаним із технологічними діями.

В умовах сучасної України політичний перфоманс нерідко застосовувався для вираження настроїв опозиційних політичних сил із метою дискредитації нинішньої влади. Тобто вплив здійснюється швидше на користь розгортання кризи, ніж у напрямі її «приборкання» та усунення наслідків. У зв'язку з цим виникає необхідність з'ясування конструктивного потенціалу політичного перформансу та аналізу його антикризового впливу.

У рамках аналізу наявних публікацій потрібно зауважити, що інструментальне застосування технологій політичного перформансу цікавить широкий загал вітчизняних і зарубіжних науковців. Зокрема, О. Афанасьєва розкриває методологічне підґрунтя реалізації системного підходу до антикризового

управління [1], А. Магеррамзаде надає авторський аналіз здійснення антикризової політики в Україні [5], Дж. Комптон розглядає впровадження політичного гумору до простору політичних комунікацій [8], М. Даніельсон і Т. Роландссонб визначають властивості політиків як артистів у рамках своєї «політична вистава особистості» [9], О. Дрісенс надає увагу ролі сучасних «селебретіз» у суспільства та культури в рамках розуміння структурної динаміки культури знаменитостей [10]. Однак на сучасному етапі необхідно звернути увагу на антикризовий потенціал політичного перформансу в контексті природи його впливу на кризову ситуацію, а також у більш широкому контексті застосування антикризових політичних технологій.

Мета та завдання. Метою статті є встановлення значення політичного перформансу в межах застосування технологій антикризової політичної комунікації. Завданням статті є виявлення антикризового потенціалу політичного перформансу.

Методи дослідження. У статті застосовуються фахові методи сучасних політичних наук, зокрема: комунікативний підхід (встановлює особливості політичного перформансу як комунікативного явища), порівняльний аналіз (порівнює значення та вплив політичного перформансу та інших методів політичного антикризового управління). Фахові методи включають соціокультурний аналіз та сценарно-прогностичний метод. Вони допомагають визначити значення перформансних елементів антикризових комунікаційних планів зі «створення подій» та надають їм переконливості і вірогідності.

Результати. Розгляд антикризового значення політичного перформансу в сучасних суспільних науках формується на основі уявлень про соціальні потреби та вимоги, які можуть бути об'єктами медійного впливу. Можливість кризи на основі соціального невдоволення постає імовірнісним середовищем для інструментального застосування політичного перформансу. Згідно з позицією О. Костенко, «причиною будь-якої соціальної кризи є враженість людей соціальним свавіллям і соціальними ілюзіями, що, зокрема, виявляється у вигляді ігнорування природних законів соціального життя людей, у тому числі в ігноруванні законів природного права. Саме це породжує кризу соціального порядку» [4, с. 68].

Можливості подолання соціально-економічної та політичної кризи на основі політико-комунікаційних технологій розглядаються вченими у зв'язку з проблематикою встановлення стабільності в суспільстві та сталого розвитку. Водночас уявлення щодо оптимального розвитку суспільства подекуди мають ілюзорний характер. Це зумовлено специфікою трансляції цінностей політичного модерну, які в XXI столітті проходять процес масштабного переосмислення. О. Костенко переконливо стверджує, що «вихід із кризи соціального життя людей

має здійснюватися шляхом заснування його на доктрині, яка усувала б соціальне свавілля і соціальні ілюзії. Така доктрина може бути розроблена на основі теорії соціального натуралізму, яка є результатом розвитку, зокрема, ідей стоїків, ідеологів епохи Просвітництва, Григорія Сковороди, Емілія Дюркгейма, Ф. Хайєка та інших мислителів» [4, с. 69].

Культурницький напрям наукового опрацювання соціально-політичного світосприйняття, який може бути основою сприйняття розвитку подій у суспільстві як кризового, ґрунтується на постулатах певних стійких структур свідомості, які визначають певну антикризову діяльність владного менеджменту як оптимальну або провальну. На думку О. Костенко, «з принципу соціального натуралізму випливає, що життя людей визначає міра узгодженості їхньої волі і свідомості з природними законами, за якими існує людське суспільство. Цю узгодженість ми називаємо соціальною культурою людей, включаючи до неї, зокрема, економічну, політичну, правову, моральну культуру людей. Існує така закономірність: «яка культура людей — таке і їхнє життя» [4, с. 71].

Вихідними умовами застосування політичного перформансу як способу розв'язання політичної кризи або ліквідації її наслідків виступає диференційований склад сучасного суспільства. При цьому наявність принципів збереження різноманіття та багатьох соціокультурних складників, (у тому числі етнокультурних розбіжностей) визнається нормою в багатьох країнах сучасного світу. Це породжує різне сприйняття простору і часу елітам і масам, що визначає необхідність формування перформансних меседжів для кожної конкретної аудиторії. Українські науковці Ю. Халілова-Чуваєва та І. Бубнов справедливо зауважують, що «мультикультуралізм теоретично припускає можливість наявності в рамках однієї держави багатьох диференційованих етнонаціональних або релігійних груп, які продовжують зберігати власну ідентичність у чітко окреслених межах» [7, с. 69].

На додаток до соціально-економічних чинників кризовості в сучасному суспільстві етнокультурна дисперсність ускладнює планування політико-технологічних заходів розв'язання політичних та соціально-економічних криз. Несприйняття базових ціннісних настанов лібералізму та демократії окремими групами в суспільстві викликає формування середовища, в якому формується опозиційна контркультура. Вона продукує образне зображення кризи, що відповідає ментальності певної етнічної групи. Згідно з Ю. Халіловою-Чуваєвою та І. Бубновим, «відкритість, толерантність, вимоги первинної натуралізації, як-то знання мови, повага демократичних принципів, необхідність працювати, відкидаються ними, що фактично суперечить самій сутності інтеграції. Це ж стосується і питання

діалогу культур у рамках європейських фундаментальних цінностей. Такі поняття, як демократія, толерантність, повага прав і свобод людини, верховенство закону, свобода слова, багатьма мігрантами просто ігноруються» [7, с. 71].

Приклади сучасного Європейського Союзу свідчать про необхідність інвентаризації ціннісного тла політичної свідомості громадян. Із метою запобігання кризовим очікуванням та кризовій поведінці політичний перфоманс має слугувати чинником демонстрації інтеграції ліберального демократичного суспільства на основі цінностей взаєморозуміння і толерантності (навіть на основі «інфортейнменту», заснованому на житті т. зв. «селебретіз» [11]). «Політична модернізація національної ідентичності полягає в тому, щоб ідеї європеїзації панували не лише серед корінного населення, але й охоплювали середовище мігрантів, перетворюючи їх на нових, не тільки соціально, але і політично орієнтованих європейців. Лише політичний діалог, який має прийти на зміну конфронтації, сприятиме стабільності національних держав і розв'язанню ключової проблеми – збереження і зміцнення демократії», – аргументовано вказують Ю. Халілова-Чуваєва та І. Бубнов [7, с. 75].

Динамічний характер перформансу як явища мистецтва і культури містить значний потенціал для впровадження антикризових політичних технологій. Вплив на поведінку і свідомість громадян на основі емоційно забарвлених образів, які глибоко укорінені в популярній культурі, може бути ефективним лише на основі розуміння перформансу як театрального дійства. Механізм його впливу розкривається на основі наявних уявлень та звичок сприйняття художнього театралізованого акту. Якщо це сприйняття в суспільстві загалом є позитивним, то перфомансна політико-комунікаційна стратегія може бути результативною в умовах політичної кризи. Вітчизняні фахівці з мистецтвознавства Л. Білякович та Т. Вовченко одним із найбільш яскравих напрямів сучасного мистецтва вважають перформанс, «який своєю формою та змістом розкриває онтологію буття сучасної людини; давно вже вийшов за межі художніх галерей і музеїв, проникаючи в політичне та соціальне життя суспільства, демонструючи конвергенцію з іншими видами і формами художньої культури» [2, с. 33].

Основними рисами та ознаками політичного перформансу є емоційність, нестандартність та креативність. Ці риси відрізняють його від стандартної політичної пропаганди, політичної реклами або політичної риторики. Політико-перфомансний меседж орієнтований, перш за все, на чуттєве сприйняття й емоційне тло тощо. Аудиторія сприймає політичний перфоманс як альтернативу офіційним повідомленням. Як слушно зазначають Л. Білякович та Т. Вовченко, «нині перформанс викликає інтерес, інтригу та несе в собі провока-

цію, продукує ситуацію, що руйнує територіальний і часовий простір. Це своєрідна форма ескапізму від рутинного повсякденного життя в світ ірреального та казкового. Перформанс як новий вид видовищного мистецтва уможливорює побудову абсолютно нових відносин із глядачем, допомагає розширити можливості та межі мистецтва» [2, с. 39].

Специфікою перформансу як політичної технології є його інтеграція до політичної поведінки. Для політичного перформансу не існує необхідності в особливих умовах (зокрема, в сцені або іншому підготовленому театральному просторі). Конкретні учасники кризових подій (здебільшого політична опозиція) використовують одяг та аксесуари для політичної ідентифікації та демонстрації символіки. Згідно з концептуальним баченням О. Груєвої, «перфомансами можна вважати й візуалізовану форму протесту проти авторитарних законів від 16 січня 2014 р., які, зокрема, забороняли носіння масок і шоломів під час мирних вуличних акцій. На народні віча кількох наступних днів протестувальники приходили в каштанових куртках, друшляках, будівельних і військових касках, перев'язували обличчя шарфами, прикривалися розмальованими в блакитно-жовту тональність медичними масками» [3, с. 104].

Середовище оперування політичними антикризовими смислами є надзвичайно насиченим. Тому правильне застосування перфомансної політико-комунікаційної стратегії можливе лише за умови фахового антикризового менеджменту. Воно включає розуміння ситуації, конкретної політичної сили або владної команди, політичні орієнтири цілі та засоби їх досягнення. Слід розуміти, що політичний перфоманс – це лише один із засобів антикризової політики поряд із багатьма іншими інструментами. На думку українського політолога С. Ставченка, «до завдань кризових менеджерів із питань виправлення небажаних ефектів повідомлень у мас-медіа належать: скорочення кількості керованих параметрів; зсув інтересів і реакцій у бік первинних; змінюються канали масової комунікації. Для досягнення поставлених завдань кризові менеджери застосовують такі прийоми: переведення паніки в прості зрозумілі дії; прагнення показати, що влада вживає зусилля по зміні ситуації (надія, відволікання від аналізу причин); вихід негативних емоцій по фіксованих каналах (каналізація агресії); відмова від показу негативної реальності у всій повноті» [6, с. 197].

Ефективність політичного перформансу як антикризового засобу політичної комунікації вимірюється не лише ситуативним та тимчасовим ефектом від трансляції повідомлень. Він має більш глибокий зміст, який проявляється через певний період часу. Зокрема, це відбувається у вигляді подолання соціальної апатії або агресії окремих

соціальних чи політичних груп, руйнуванні їх мобілізаційної спроможності тощо. Згідно з С. Ставченком, «метод впливу на емоційний і підсвідомий рівень суб'єкта застосовується з метою ослаблення й поступового витиснення в суб'єкта здатності раціонального типу мислення. Для цього використовують всі перераховані методи в поєднанні з «шумовим» методом подачі інформації, характерним для «масової» аудиторії» [6, с. 197].

Політичний перфоманс як частина масштабної та комплексної політико-комунікаційної кампанії орієнтований на чуттєве забарвлення іміджу антикризового менеджера. Отже, сприйняття антикризової політики не є раціонально-критичним. Однак слід усвідомлювати, що такі засоби можуть застосовувати й політичні опоненти. С. Ставченко докладно розкриває принципи засади «створення інформаційного шуму», «коли на основну інформацію навішується безліч нібито зв'язаних матеріалів, але які прямо не стосуються неї. Таким чином, створюється «інформаційний шум». Головна тема губиться під обсягами похідних тем» [6, с. 197].

Якщо політичний перфоманс використовується в рамках масштабної антикризової PR-стратегії, його значення пов'язується з іншими підходами, зокрема, зі спін-докторизмом як чинником організації діяльності медіа. Політичний перфоманс та його окремі елементи стають частиною плану зі «створення подій» та надають їм переконливість й вірогідність. При цьому інструментарій переконання аудиторії в правильності погляду антикризового менеджменту є дуже різноманітним. Згідно з ретельно обґрунтованою позицією С. Ставченка, «базовою технологією антикризових інформаційних операцій є кризовий контроль, пов'язаний зі здійсненням управлінського впливу на події, що виходять із-під контролю, і встановлення особливого контролю за їх висвітленням, а також використання «подієвих криз» для розкриття потрібних тем. Для реалізації цієї технології активно застосовуються такі методи інформаційної роботи, як «заслінка», «однобічний негативний вентиль», «відкритий вентиль», «двобічний відкритий вентиль», «часовий селектор», «багатоланковий селективний вентиль», «парасолька», «лійка», «колесо», «заміна», «вибірковий добір інформації», фрагментація, відволікання («копчений оселедець»), створення фактів, «об'єктивний підхід», витік секретної інформації та ін.» [6, с. 198].

Однією з базових проблем антикризового застосування політичного перфомансу є його інтеграція до основних політико-технологічних стратегій та підходів до політичного управління. Незважаючи на те, що політичний перфоманс виглядає або має виглядати як «стихийне» дійство, «невимушена» реакція громадян або груп на політичну і соціальну реальність, її зміст та значення потребують ретельної розробки.

Висновки. Таким чином, політичний перфоманс виступає як проміжна ланка між організованою та стихійною формою політичного самовиразу. Антикризовий зміст політичного перформансу (окремих актів та політико-перформансних кампаній) залежить від здатності суб'єктів політичної комунікації адекватно розташувати інформацію про цей акт або кампанію в інформаційному просторі. Провідними чинниками антикризового впливу політичного перформансу є раптовість та несподіваність, креативний характер, відповідність аудиторії та засобів, визначення мети та проєктний підхід. Для застосування оцінки успіху застосування політичного перформансу в рамках антикризових політико-комунікаційних засобів здійснюється на основі традиційних підходів до соціальної діагностики. Водночас вплив політико-перформансної кампанії можна ідентифікувати на основі споглядання за політичною поведінкою окремих соціальних груп та цільової аудиторії. Антикризове визначення політичного перформансу не вичерпується виключно інструментальними підходами. Воно може ґрунтуватися на стані політичної свідомості, який має вираз у політичних сутках, чутках, особливостях зміни політичних уявлень та буденної або експертної оцінки політичної ситуації. Водночас основна мета застосування політичного перформансу в антикризових стратегіях – це, передусім, зниження соціальної напруги та конфліктного потенціалу суспільства на основі зміни позицій громадськості та споживачів інформації. Політичний перфоманс застосовують для звернення уваги населення на другорядні суспільні проблеми та відволікання уваги від значущих дій влади. Політичний перфоманс здатний в умовах поширення соціальних мереж забезпечити фокус громадської уваги на бажаних альтернативах розв'язання політичної кризи та позитивно характеризувати політичних акторів, які долучилися до розв'язання політичної кризи. Перспективою подальшого вивчення теми, порушеної в цій статті, є опис політичного перформансу в термінах сучасної теорії політичних криз.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Афанасьєва О.Б. Методологічне підґрунтя реалізації системного підходу до антикризового управління. *Вісник Академії митної служби України. Сер. : Економіка.* 2011. № 1. С. 138–144.
2. Білякович Л.М., Вовченко Т.С. Динаміка розвитку перформансу: асимілятивні та синтетичні ознаки. *Вісник КНУКіМ. Серія : Мистецтвознавство.* 2013. Вип. 28. С. 33–39.
3. Груєва О.В. Перфоманс: використання творчого потенціалу в політиці. *Держава і право. Серія : Політичні науки.* 2016. Вип. 74. С. 97–107.
4. Костенко О. Як вийти на шлях соціального прогресу : 10 тез до дискусії щодо антикризової реформи соціальних наук. *Вісник Національної академії наук України.* 2009. № 1. С. 68–75.

5. Магеррамзаде А.С. Аналіз здійснення антикризової політики в Україні. *Наукові праці МАУП*. 2013. Вип. 1. С. 162–167.

6. Ставченко С.В. Особливості застосування технології «криза-контроль» в антикризових інформаційних операціях. *Вісник СевНТУ. Сер. : Політологія*. 2013. Вип. 145. С. 196–199.

7. Халілова-Чуваєва Ю.О., Бубнов І.В. Європейська політика мультикультуралізму і криза національної ідентичності: політичний аспект. *Вісник Донецького національного університету економіки і торгівлі ім. Михайла Туган-Барановського. Сер. : Гуманітарні науки*. 2013. Вип. 2. С. 66–77.

8. Compton, J. (2018). Inoculation Against/with Political Humour. In J. C. Baumgartner and A. B. Becker, edited by. *Still Good for A Laugh? Political Humor in A Changing Media Landscape. A New Generation of Research*. New York: Lexington Books. p. 95–114.

9. Danielson M., Rolandsson T. (2020) Politicians as entertainers – a political performance of the personal. *Journal of Media & Cultural Studies*. Volume 34. Issue 5. P. 733–748.

10. Driessens, O. (2012). The Celebrityization of Society and Culture: Understanding the Structural Dynamics of Celebrity Culture. *International Journal of Cultural Studies*. 6(6): 641–657.

11. Lawrence, R.G., and Boydston A.E. (2017). Celebrities as Political Actors and Entertainment as Political Media. In P. Van Aelst and S. Walgrave, edited by. *How Political Actors Use the Media. A Functional Analysis of the Media's Role in Politics*. Cham, Switzerland: Palgrave MacMillan, Springer International Publishing AG. p. 39–61.

REFERENCES:

1. Afanasieva, O.B. (2011) Metodolohichne pidgruntia realizatsii systemnoho pidkhodu do antykrizovoho upravlinnia. [Methodological basis for the implementation of a systematic approach to crisis management]. *Visnyk Akademii mytnoi sluzhby Ukrainy. Ser. : Ekonomika*. № 1. S. 138–144 [in Ukrainian].

2. Biliakovych, L.M., Vovchenko T.S. (2013) Dynamika rozvytku perfomansu: asimiliatyvni ta syntetychni oznaky. [Dynamics of performance development: assimilative and synthetic features]. *Visnyk KNUKIM. Seriiia : Mystetstvoznavstvo*. Vyp. 28. S. 33–39 [in Ukrainian].

3. Hruieva, O.V. (2016) Perfomans: vykorystannia tvorchoho potentsialu v politytsi. [Performance: the use

of creative potential in politics State and law]. *Derzhava i pravo. Seriiia : Politychni nauky*. Vyp. 74. S. 97–107 [in Ukrainian].

4. Kostenko, O. (2009) Yak vyity na shliakh sotsialnoho prohresu : 10 tez do dyskusii shchodo antykrizovoi reformy sotsialnykh nauk. [How to get on the path of social progress: 10 theses to the discussion on anti-crisis reform of social sciences]. *Visnyk Natsionalnoi akademii nauk Ukrainy*. № 1. S. 68–75 [in Ukrainian].

5. Maherramzade, A.S. (2013) Analiz zdiisnennia antykrizovoi polityky v Ukraini. [Analysis of the implementation of anti-crisis policy in Ukraine]. *Naukovi pratsi MAUP*. Vyp. 1. S. 162–167 [in Ukrainian].

6. Stavchenko, S.V. Osoblyvosti zastosuvannia tekhnolohii «kryza-kontrol» v antykrizovykh informatsiinykh operatsiiakh. [Features of the application of technology «crisis control» in anti-crisis information operations] *Visnyk SevNTU. Ser. : Politolohiia*. 2013. Vyp. 145. S. 196–199 [in Ukrainian].

7. Khalilova-Chuvaieva Yu.O., Bubnov I.V. (2013) Yevropeiska polityka multykulturalizmu i kryza natsionalnoi identychnosti: politychnyi aspekt. [European policy of multiculturalism and the crisis of national identity: the political aspect] *Visnyk Donetskoho natsionalnoho universytetu ekonomiky i torhivli im. Mykhaila Tuhana-Baranovskoho. Ser. : Humanitarni nauky*. Vyp. 2. S. 66–77 [in Ukrainian].

8. Compton, J. (2018). Inoculation Against/with Political Humour. In J.C. Baumgartner and A.B. Becker, edited by. *Still Good for A Laugh? Political Humor in A Changing Media Landscape. A New Generation of Research*. New York: Lexington Books. p. 95–114 [in English].

9. Danielson M., Rolandsson T. (2020) Politicians as entertainers – a political performance of the personal. *Journal of Media & Cultural Studies* Volume 34. Issue 5. P. 733–748 [in English].

10. Driessens, O. (2012). The Celebrityization of Society and Culture: Understanding the Structural Dynamics of Celebrity Culture. *International Journal of Cultural Studies*. 6(6): 641–657 [in English].

11. Lawrence, R.G., and A.E. Boydston. (2017). Celebrities as Political Actors and Entertainment as Political Media. In P. Van Aelst and S. Walgrave, edited by. *How Political Actors Use the Media. A Functional Analysis of the Medias Role in Politics*. Cham, Switzerland: Palgrave MacMillan, Springer International Publishing AG. p. 39–61 [in English].

Political performance as a factor of anti-crisis political management

Ivanova-Bykanova Victoria
Yevgenivna

Postgraduate Student at the Department
of Political Science
Oles Honchar Dnipro National University
Gagarina Avenue, 72, Dnipro, Ukraine

The issue of the situation of political crisis requires quick decisions and political-communication actions that can influence the political situation, change the attitude of citizens to the government or the opposition, to form a certain public opinion. The features of political performance that distinguish it from standard political advertising, propaganda and political public relations as part of anti-crisis technological political tools are studied. Possibilities of crisis on the basis of social dissatisfaction as a probabilistic environment for instrumental application of political performance are established. The specifics of the perception of the development of events in society as a crisis, based on the postulates of the structures of consciousness, which define a certain anti-crisis activity of power management as optimal or failed. The article uses professional methods of modern political science. In particular, the communicative approach (establishes the features of political performance as a communicative phenomenon), comparative analysis (compares the meaning and impact of political performance and other methods of political crisis management). Professional methods include sociocultural analysis and scenario-prognostic method. They help to determine the significance of the performance elements of anti-crisis plans to "create events" and give them persuasiveness and credibility. Attention is paid to the peculiarities of political performance in the prevention of crisis expectations and crisis behavior. The importance of political performance as a factor in demonstrating the integration of a liberal democratic society based on the values of mutual understanding and tolerance is considered. The specifics of influencing the behavior and consciousness of citizens on the basis of emotionally colored images, which are deeply rooted in popular culture based on the understanding of performance as a theatrical action. It is proved that the political-performance message is focused primarily on sensory perception and emotional background, and so on. It has been established that specific participants in crisis events (mostly the political opposition) use clothing and accessories for political identification and demonstration of symbols. The significance of the correct application of the performance political-communication strategy is revealed only under the condition of professional anti-crisis management. It was found that the perception of anti-crisis policy is not rationally critical. It is proved that the leading factors of the anti-crisis impact of political performance are suddenness and surprise, creative nature, relevance of the audience and means, goal setting and project approach.

Key words: political performance, political-performance message, political-performance campaign, anti-crisis political technologies, anti-crisis management, political crisis, political communication.